

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Městys Černá Hora**
sídlem nám. Míru 50, Černá Hora
zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

za účasti: **„Svazek vodovodů a kanalizací“ měst a obcí**
sídlem 17. listopadu 14, Boskovice
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2017, č.j. MV-30286-22/OD-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly, ze dne 8.9.2017, č.j. MV-30286-22/OD-2016, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 11.5.2017, č.j. JMK 69009/2017, sp. zn. S-JMK 135766/2015, jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce ze dne 22.10.2015 o určení existence jeho členství v osobě zúčastněné na řízení (dále také „svazek obcí“) tak, že členství žalobce v osobě zúčastněné na řízení vzniklo dne 20.4.1993 a nepřetržitě trvalo až do dne 31.12.2015.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce právní úprava účinná v době založení svazku obcí sice explicitně nevyžadovala, aby zastupitelstvo obce při rozhodování o vstupu obce do svazku obcí schválilo celý text smlouvy o založení svazku obcí a stanov, uvedená povinnost však vyplývala z § 20h a § 20i odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „zákon č. 40/1964 Sb.“), ve spojení s § 34 zákona č. 40/1964 Sb. a § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (dále jen „zákon č. 367/1990 Sb.“). Předmětnou právní úpravu žalovaný na danou věc nepoužil a věc tak nesprávně právně posoudil. Žalovaný se nezabýval otázkou, co znamená „vstup obce do svazku obcí“, resp. jaký obsah spojují právní předpisy s tímto právním úkonem.
3. Žalobce podrobnou argumentací dovozuje, že pokud je zastupitelstvu obce vyhrazeno rozhodovat o členství obce ve svazku obcí, pak rozhodnutí o vstupu může spočívat pouze a výhradně v rozhodnutí o akceptaci konkrétního znění smlouvy o založení svazku obcí a stanov. Bez předchozího příslušného usnesení (schválení) radou či zastupitelstvem obce určitého právního úkonu (či alespoň jeho základního obsahu) není dána vůle obce k tomuto právnímu úkonu a jednalo by se o neplatný právní úkon ve smyslu § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Závěr žalovaného odporuje také právní úpravě týkající se rozhodování o nakládání s majetkem obcí ve výhradní působnosti zastupitelstva. Stejně tak je závěr žalovaného v rozporu s právním názorem, který žalovaný vyslovil v rozhodnutí ze dne 17.9.2015, č.j. MV-101437-4/ODK-2015, a současně též na straně 41 napadeného rozhodnutí; odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak vnitřně rozporné.
4. Podle žalobce z ničeho neplyne, že by zastupitelstvo žalobce znění smlouvy o založení osoby zúčastněné na řízení a stanov schválilo. Pokud jde o jednotlivá pracovní jednání, resp. porady členů zastupitelstva (ze dne 6.3.1992, 21.1.1993 a 18.3.1993), tak na nich byly zvažovány varianty, které neodpovídají tomu, jak byl svazek obcí založen, co bylo v jeho stanovách a jak následně postupoval.
5. Pokud jde o skutečnost, zda bylo o vstupu žalobce do svazku obcí rozhodnuto na veřejném zasedání zastupitelstva žalobce, tak žalovaný mohl a měl žalobce vyzvat k tomu, aby navrhl důkazy či se vyjádřil k otázce, zda pracovní jednání zastupitelstva žalobce dne 18.3.1993 bylo veřejné či nikoliv. Žalovaný neuvedl, které pojmové znaky veřejného zasedání pracovní jednání ze dne 18.3.1993 podle jeho názoru vykazuje a jak k takovému závěru dospěl; uvedené má podle žalobce za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
6. Žalobce dále uvádí, že absenci souhlasného usnesení zastupitelstva není možné sanovat na základě následného jednání poté, co byl učiněn právní úkon, vyžadující souhlas zastupitelstva; takový závěr nelze činit ani ve vztahu ke starostovi obce. Nelze souhlasit

s tím, že žalobce vstoupil do práv a povinností člena osoby zúčastněné na řízení upravených zakladatelskou smlouvou a stanovami až následně, praktickým konzumováním (výkonem) práv a povinností člena osoby zúčastněné na řízení. Správní orgány ani neuvedly, jak dlouhou dobu konzumování (výkonu) práv a povinností člena svazku obcí považují za dostatečně dlouhou.

7. Svoji argumentaci žalobce rozvedl v podané replice. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, uvedl, že pro vznik členství žalobce ve svazku obcí (a tedy pro vznik veřejnoprávní smlouvy) nepostačovalo, aby zastupitelstvo obce vyjádřilo souhlas se vstupem obce do svazku obcí bez jakékoliv další specifikace veřejnoprávní smlouvy, jejího obsahu, smluvních stran, práv a povinností v ní obsažených a z ní vyplývajících. Dále svoji argumentaci žalobce rozvedl v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení.
8. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

9. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
10. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Osoba zúčastněná na řízení ve svých vyjádřeních (vyjádření ze dne 19.3.2018 a ze dne 5.2.2019) uvedla, že přestože souhlasí se závěry správních orgánů, neměl prvostupňový orgán pravomoc k vydání svého rozhodnutí, neboť má toliko pravomoc k provedení registrace a vedení příslušného rejstříku, nikoli ve věci existence a ukončení členství ve svazcích měst a obcí. Podle osoby zúčastněné na řízení podle zákona č. 367/1990 Sb. postačovalo, pokud zastupitelstvo obce usnesením vyjádřilo vůli být členem svazku obcí, což se v daném případě prokazatelně stalo. Zasedání zastupitelstva žalobce konané dne 18.3.1993 bylo řádným veřejným zasedáním a starosta žalobce na základě rozhodnutí přijatého na tomto zasedání podepsal dne 23.3.1993 zakladatelskou smlouvu.
12. Osoba zúčastněná na řízení z výše uvedených důvodů navrhla, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

15. V projednávaném případě žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil závěry prvostupňového orgánu o tom, že členství žalobce ve svazku obcí vzniklo dne 20.4.1993 a nepřetržitě trvalo do dne 31.12.2015. Podle závěru žalovaného osoba zúčastněná na řízení vznikla dne 20.4.1993 zápisem do příslušné evidence; žalobce tento závěr žalovaného nečiní sporným, nicméně zastává názor, že se členem tohoto svazku obcí nestal.
16. Podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
17. V rozhodné době platil zákon č. 367/1990 Sb., který v § 36 odst. 1 písm. l) stanovil, že obecnímu zastupitelstvu je vyhrazeno rozhodovat o členství obce ve svazku a o vystoupení z tohoto svazku, o účasti obce v mezinárodních sdruženích místních orgánů a o členství obce v právnických osobách s mezinárodním prvkem.
18. Podle § 40 zákona č. 367/1990 Sb. zasedání obecního zastupitelstva jsou veřejná. Starosta informuje občany o místě, době a navrženém pořadu připravovaného zasedání obecního zastupitelstva způsobem v místě obvyklým.
19. Pro posouzení členství žalobce ve svazku obcí je předně nutné posoudit, zda bylo o tomto členství rozhodnuto na veřejném zasedání zastupitelstva žalobce; podle názoru žalobce se tak v posuzované věci nestalo.
20. Z bodu 1 zápisu z 28. pracovního jednání obecního zastupitelstva plyne, že „*Starosta obce přivítal ing. S. ředitelku JmVaK Boskovic, která vysvětlila privatizační projekt vodního hospodářství okr. Blansko. Dále vysvětlila důvody pro vstup i proti vstupu do svazku obcí. Dále vysvětlil p. J. F. historii řízení a řešení problému vodního hospodářství našeho regionu. Oba dva doporučili vstup obce Černá Hora do svazku obcí. V diskusi, která pak následovala, se ukázalo, že převzetí vodovodu a kanalizace do správy obce by znamenalo velké riziko, hlavně v případě vyschnutí vodního zdroje. Také poplatky za znečištění vodních toků jsou značné a pro vybudování společné ČOV pro Černou Horu a Bořitov je nutné, aby obě dvě obce byly ve svazku. Na základě těchto argumentů se všichni přítomní členové zastupitelstva jednotlivě vyjádřili pro vstup do svazku obcí, který bude vlastnit 76 % akcií vodárenské společnosti, která vznikne privatizací JmVaKu.*“.
21. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí dovedl, že konečná vůle zastupitelstva směřující ke vstupu do dobrovolného svazku obcí, který by provozoval vodovody a kanalizace, byla projevena dostatečně určitým způsobem na 28. pracovním jednání obecního zastupitelstva žalobce, konaném dne 18.3.1993. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí doplnil, že z pouhého označení „28. pracovní jednání obecního zastupitelstva“ uvedeného v příslušném zápisu z tohoto jednání zastupitelstva dne 18.3.1993 nelze bez dalšího usuzovat na skutečnost, že dané jednání nebylo veřejné a nepředstavovalo formální schůzi členů zastupitelstva v čele se starostou, za účasti širší veřejnosti, zejména občanů obce. Podle žalovaného v řízení nebylo bližším způsobem prokázáno, že by se nejednalo o veřejné zasedání. Z jednání byla pořízena prezenční listina, která naopak nese označení „Prezenční listina z jednání obecního zastupitelstva obce Černá Hora, konaného dne 18.3.1993“; prezenční listina o pracovním jednání výslovně nehovoří. Nelze tak bez dalšího vyloučit, že se uvedeného setkání zastupitelů aktivním způsobem zúčastnila širší veřejnost. Podle žalovaného ze zápisu z 28. pracovního jednání obecního zastupitelstva konaného dne 18.3.1993 plyne, že „*jednání zahájil starosta konstatováním, že je přítomno 8 členů, dle*

prezenční listiny, z počtu 13“, a poté následovalo schválení programu o šesti bodech: „1. vodní hospodářství, 2. zastavěné území obce, 3. místní vyhlášky, 4. rozpočet obce 1993, 5. dotace pokladní hotovosti, 6. pojištění budov.“. Podle žalovaného tyto prvky nasvědčují skutečnosti, že uvedené jednání zastupitelstva žalobce konaného dne 18.3.1993 splňovalo též pojmové znaky veřejného zasedání zastupitelstva (jednání starosty, schválení programu, hlasování). Žalovaný na straně 46 napadeného rozhodnutí uzavřel, že na uvedené jednání zastupitelstva konané dne 18.3.1993 žalobce nelze nahlížet jako na neveřejné, nýbrž jako na řádně konané jednání zastupitelstva, na němž byla dostatečným způsobem projevena vůle zastupitelstva žalobce být členem osoby zúčastněné na řízení.

22. Podle zdejšího soudu se správní orgány s otázkou, zda bylo o členství žalobce ve svazku obcí rozhodnuto na veřejném zasedání zastupitelstva, dostatečným způsobem vypořádaly. Pokud žalobce namítá, že správní orgány byly povinny ve smyslu § 3 správního řádu zjišťovat stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a v rámci toho mají k prokázání určité skutečnosti účastníky řízení vyzvat a společně s tím sdělit, jaké následky neprokázání určité skutečnosti bude mít, tak, jak plyne kupř. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.11.2012, č.j. 1 As 114/2012-27, podle § 142 správního řádu se *„na dokazování v rámci tohoto řízení použije § 141 odst. 4 správního řádu, který upravuje dokazování ve sporných řízeních. Podle zmíněného ustanovení je důkazní břemeno zejména na účastnících řízení a je tak do určité míry modifikována zásada materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Správní orgán pak vychází zejména z důkazů, které byly účastníky navrženy; nadto může provést i další důkazy podle svého uvážení, přičemž zejména by měl doplnit ty důkazy, které jsou potřeba k ochraně veřejného zájmu (viz. § 2 odst. 4 správního řádu).“*.
23. Podle obsahu správního spisu žalobce v průběhu správního řízení poté, co dne 22.10.2015 podal žádost o určení právního vztahu, dne 24.11.2015 nahlédl do správního spisu u prvostupňového orgánu, přičemž následně vyžádal u Moravského zemského archivu v Brně zpřístupnění všech materiálů jednání zastupitelstva žalobce v roce 1993; po poskytnutí jejich kopií doplnil návrh o podání ze dne 3.12.2015, ke kterému připojil materiály všech jednání zastupitelstva v roce 1993 a navrhl, aby prvostupňový orgán tyto materiály provedl jako listinné důkazy (materiály z jednání zastupitelstva žalobce dne konaného dne 30.3.1993, 3.9.1993 a 4.11.1993). Dále žalobce připojil materiály všech jednání zastupitelstva žalobce v roce 2001 (materiály z jednání zastupitelstva konaného dne 25.1.2001, 22.3.2001, 25.5.2001, 26.7.2001, 20.9.2001, 25.9.2001, 22.11.2001 a 20.12.2001) a navrhl, aby byly provedeny jako listinné důkazy.
24. V rámci správního řízení se poté žalobce vyjádřil přípisem ze dne 9.8.2016. Prvostupňový orgán následně rozhodl o žádosti rozhodnutím ze dne 27.9.2016, č.j. JMK 145695/2016, sp. zn. S-JMK 135766/2015, které žalovaný rozhodnutím ze dne 30.1.2017, č.j. MV-30286-15/ODK-2016, zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení s odůvodněním, že prvostupňový orgán rozhodl pouze o určení konkrétního data (údaje) vzniku žalobce v osobě zúčastněné na řízení a otázku trvání a zániku neposuzoval, čímž nevyčerpal celý předmět řízení.
25. Následně prvostupňový orgán usnesením ze dne 16.2.2017, č.j. JMK 26030/2013, sp. zn. S-JMK 135766/2015, uložil Státnímu okresnímu archivu v Blansku, organizační jednotce Moravského zemského archivu v Brně, aby předložil kopie všech dokumentů z jednání či zasedání zastupitelstva žalobce za období od 1.1.1992 do 31.12.1993. Dále prvostupňový orgán usnesením ze dne 17.2.2017, č.j. JMK 26906/2017, sp. zn. S-JMK 135766/2015, uložil žalobci, aby předložil zápisy z jednání či zasedání zastupitelstva žalobce a z pracovních

jednání, na kterých se projednávalo rozhodnutí vytvořit s dalšími obcemi svazek vodovodů a kanalizací za období od 1.1.1992 do 20.4.1993, vyjma zápisů z jednání či zasedání zastupitelstva ze dne 24.4.1992 a 30.3.1993, které již byly založeny ve spisu prvostupňového orgánu. Žalobce reagoval přípisem ze dne 27.2.2017, kdy doložil požadované zápisy (zápis ze 17. pracovní porady obecního zastupitelstva ze dne 6.3.1992, zápis z 26. pracovního jednání obecního zastupitelstva žalobce konaného dne 21.1.1993, zápis z 28. pracovního jednání obecního zastupitelstva žalobce konaného dne 18.3.1993) a vyjádřil se k věci. Dále správním spisem prochází výzva prvostupňového orgánu ze dne 10.3.2017, č.j. JMK 39992/2017, sp. zn. 135766/2015, výzva ze dne 28.3.2017, č.j. JMK 48824/2017, sp. zn. S-JMK 135766/2015, a výzva ze dne 26.4.2017, č.j. JMK 62241/2017, sp. zn. S-JMK 135766/2015, účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále správním spisem prochází výzva žalovaného ze dne 29.6.2017, č.j. MV-30286-19/ODK-2016, ve které žalovaný vyzval žalobce a osobu zúčastněnou na řízení k vyjádření se k podkladům před rozhodnutím o odvolání podle § 36 odst. 3 správního řádu. Dále správním spisem prochází výzva žalovaného ze dne 8.8.2017, č.j. MV-30286-21/ODK-2016, ve které žalovaný vyzval žalobce a osobu zúčastněnou na řízení k vyjádření se k podkladům před rozhodnutím podle § 36 odst. 3 správního řádu.

26. Z uvedeného plyne, že žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a taktéž navrhnout důkazy k prokázání toho, že se v případě zápisu z 28. pracovního jednání obecního zastupitelstva konaného dne 18.3.1993 nejednalo o veřejné zasedání zastupitelstva. Zdejší soud přitom sdílí názor žalovaného, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že se v případě jednání zastupitelstva žalobce dne 18.3.1993 jednalo o veřejné zasedání, a to s ohledem na výše uvedené závěry žalovaného, že prezenční listina nehovoří o pracovním jednání, že jednání zahájil starosta a že bylo hlasováno. Žalovaný přitom uvedl, jaké pojmové znaky veřejného zasedání podle jeho názoru uvedené jednání naplňovalo; proto nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že žalovaný nevysvětlil, o jaké pojmové znaky šlo a na základě čeho ke svým závěrům dospěl.
27. Pokud žalobce namítá, že prvostupňový orgán ze zápisu z 28. pracovního jednání nevyvodil žádné konkrétní věcné ani právní závěry a nijak nehodnotil, zda toto jednání bylo veřejné či nikoli, a žalovaný naopak z téže listiny dovodil, že nebylo prokázáno, že by se nejednalo o veřejné zasedání, pročez měl žalovaný vyzvat žalobce k tomu, aby navrhl důkazy či se alespoň vyjádřil k otázce, zda 28. pracovní jednání zastupitelstva žalobce konané dne 18.3.1993 bylo veřejné či neveřejné, tak jednak žalobce se k této otázce vyjádřil kupříkladu v uvedené písemnosti dne 27.2.2017 v řízení před prvostupňovým orgánem a současně měl dostatečný prostor k navržení důkazů za účelem prokázání uvedené skutečnosti mj. také v odvolání a v průběhu odvolacího řízení; jestliže tedy žalobce zmiňuje, že pokud by žalovaný vyzval žalobce k uplatnění tvrzení nebo důkazních návrhů, tak by žalobce předložil „svázaný sešit, v němž jsou jeden za druhým zápisy neveřejných jednání členů zastupitelstva žalobce, a navrhl by důkaz výsledkem svědků, kteří předmětnému jednání byli přítomni“, tak k tomu zdejší soud uzavírá, že žalobce měl v průběhu správního řízení dostatečný prostor tak učinit.
28. Pokud žalobce namítá, že neveřejná jednání členů zastupitelstva žalobce byla důsledně označována jako „pracovní jednání“ nebo „pracovní porada“, a to na rozdíl od veřejných zasedání (což je podle žalobce pojem užívaný zákonem č. 367/1990 Sb.), a že zápisy o neveřejných jednáních a poradách členů zastupitelstva žalobce postrádají samo označení, že

se jedná o zápis z veřejného zasedání, tak k tomu zdejší soud uvádí, že ze samotného označení zápisu z jednání nelze dovozovat, zda se jednalo o veřejné zasedání či „pracovní jednání“, resp. „pracovní poradu“; ostatně v zápisu z jednání zastupitelstva žalobce konaného dne 24.4.1992, který obsahuje údaje o ověřovateli zápisu a část označenou jako „usnesení“, není uvedeno, že by se mělo jednat o „veřejné zasedání, ale o „jednání obecního zastupitelstva“; proto ani nelze souhlasit se žalobcem, že část označenou jako usnesení obsahují (jako přílohu nebo přímo jako součást) pouze zápisy z veřejných zasedání a že zápisy o neveřejných jednáních a poradách neobsahují samo označení, že se jedná o zápis z veřejného zasedání, a ověřovatele zápisu. Podle zdejšího soudu z toho, jak byl zápis z jednání zastupitelstva označen, zda obsahoval část výslovně označenou jako usnesení a zda obsahoval údaj o ověřovateli (ověřovateli) zápisu, nelze činit závěr, zda se jednalo o jednání veřejné či nikoli.

29. Za relevantní zdejší soud nepovažuje ani tvrzení, že zápisy o neveřejných jednáních (zápis ze dne 21.1.1993 označený jako „zápis z 26. pracovního jednání“ a zápis ze dne 18.3.1993 označený jako „zápis z 28. pracovního jednání“) tvoří souvislou řadu, zatímco zápisy z veřejných jednání (zápis ze dne 30.3.1993 označený jako „zápis z 10. veřejného zasedání“, zápis ze dne 3.9.1993 označený jako „zápis z 11. veřejného zasedání“, zápis ze dne 4.11.1993 označený jako „zápis z 12. veřejného zasedání“) tvoří zcela jinou souvislou řadu; z pouhého číselného označení nelze dovozovat, které z uváděných zápisů se týkají veřejných zasedání a které neveřejných „pracovních“ jednání zastupitelstva žalobce. Pokud žalobce odkazuje na bod 4 zápisu z 28. pracovního jednání zastupitelstva žalobce konaného dne 18.3.1993, tak v něm je uvedeno, že *„Starosta obce seznámil obecní zastupitelstvo s návrhem rozpočtu na rok 1993. Všichni členové zastupitelstva obdrželi písemný materiál, který starosta upřesnil výkladem. Definitivní projednání a schválení se uskuteční na veřejném zasedání.“* Ani tato skutečnost však podle zdejšího soudu neprokazuje, že by jednání konané dne 18.3.1993 nebylo veřejné.
30. Pokud žalobce v této souvislosti tvrdí, že správní orgány neuvedly nic, z čeho by bylo možné dovodit, že provedly i jiné listinné důkazy, než zápis z 28. pracovního jednání obecního zastupitelstva ze dne 18.3.1993, že by z takových listin učinily nějaká skutková zjištění a že by tato zjištění posoudily každé samostatně a všechny v jejich vzájemné souvislosti, tak zdejší soud uvádí, že prvostupňový orgán se na stranách 10 až 11 svého rozhodnutí zabýval zápisem z jednání obecního zastupitelstva žalobce konaného dne 24.4.1992, zápisem ze 17. pracovní rady obecního zastupitelstva žalobce konané dne 6.3.1992, zápisem z 26. pracovního jednání obecního zastupitelstva žalobce konaného dne 21.1.1993, zápisem z 28. pracovního jednání obecního zastupitelstva žalobce konaného dne 18.3.1993 a zápisem z 10. veřejného zasedání obecního zastupitelstva žalobce konaného dne 30.3.1993.
31. Správní orgány proto podle zdejšího soudu vycházely ze správného závěru, že členství žalobce ve svazku obcí bylo schváleno na veřejném jednání zastupitelstva konaném dne 18.3.1993
32. Pokud jde o otázku, zda pro vznik členství ve svazku obcí bylo nutné, aby zastupitelstvo žalobce schválilo smlouvu o vytvoření svazku obcí společně se stanovami, tak podle zdejšího soudu ze shora citovaného § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb. neplyne, že by pro členství žalobce ve svazku obcí bylo nutné, aby tak zastupitelstvo učinilo.

33. Podle § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb. je zastupitelstvu obce vyhrazeno rozhodovat o členství obce ve svazku a vystoupení z tohoto svazku. Jak upozornil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, až zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (ve znění účinném do 31.12.2006 v § 84 odst. 2 písm. f/, a ve znění účinném od 1.1.2007 v § 84 odst. 2 písm. e/- pozn. zdejšího soudu), výslovně stanovil, že zastupitelstvu obce je vyhrazeno rozhodovat o založení nebo rušení právnických osob, schvalovat jejich zakladatelské listiny, společenské smlouvy, zakládací smlouvy a stanovy a rozhodovat o účasti v již založených právnických osobách.
34. Jestliže žalobce tvrdí, že povinnost schválení smlouvy o založení svazku obcí či stanov vyplývala z § 20h a § 20i odst. 3 ve spojení s § 34 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, tak zdejší soud s uvedeným názorem nesouhlasí.
35. Z § 20h zákona č. 40/1964 Sb., ve znění účinném v době zakládání osoby zúčastněné na řízení, plyne, že stanovy zájmových sdružení právnických osob určí název, sídlo a předmět činnosti sdružení, úpravu majetkových poměrů, vznik a zánik členství, práva a povinnosti členů, orgány sdružení a vymezení jejich působnosti, způsob zrušení sdružení a naložení s jeho likvidačním zůstatkem. Členství ve sdružení lze vázat na určitý členský příspěvek. Stanovy schvalují zakladatelé nebo ustavující členská schůze. Stanovy určí způsob, jímž se stanovy mění a doplňují.
36. Podle § 20i odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., ve znění účinném v době zakládání osoby zúčastněné na řízení, k návrhu na zápis do registru se přikládá zakladatelská smlouva nebo zápis o ustavující členské schůzi spolu se stanovami. Návrh podává osoba zmocněná zakladateli nebo ustavující členskou schůzí.
37. Ani z uvedené právní úpravy obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb. podle zdejšího soudu nijak neplyne, že pro vstup obce do svazku obcí bylo nutné, aby zastupitelstvo obce schválilo celý text smlouvy o založení svazku obcí či stanov. Není ani pravdou, že by žalovaný příslušnou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 40/1964 Sb. pominul. Žalovaný se uvedenou právní úpravou zabýval především na stranách 38 až 40 a 46 až 50 napadeného rozhodnutí.
38. Žalovaný uvedl, že na postavení svazků, jejich vznik a zánik se aplikoval zákon č. 40/1964 Sb. a jeho právní úprava týkající se zájmových sdružení právnických osob obsažená v § 20f až 20k tohoto zákona, přičemž s použitím tohoto předpisu výslovně počítal v § 20a zákon č. 367/1990 Sb. Žalovaný konstatoval, že vznik dobrovolného svazku obcí byl podmíněn úkonem spočívajícím v zápisu do příslušné veřejnoprávní evidence, tento zápis byl konstitutivní, k návrhu na zápis do registru se přikládala zakladatelská smlouva (později smlouva o vytvoření svazku obcí) podepsaná všemi účastníky smlouvy, přílohou návrhu na zápis do registru byly stanovy svazku, návrh na zápis do registru podávala osoba zmocněná zakladateli. Právní konstrukce vážící vznik dobrovolného svazku obcí na zápis do příslušné evidence přetrvala i poté, co byl zákon č. 367/1990 Sb. zrušen a nahrazen zákonem č. 128/2000 Sb., který zachoval provázání s občanskoprávními předpisy. Žalovaný také na straně 41 napadeného rozhodnutí upozornil na to, že i pokud by se povinnost schválit text zakladatelské smlouvy či stanov dovozovala ze soukromoprávních předpisů, vždy je nutné zkoumat vůli zastupitelstva, která je projevena v konkrétním usnesení, a do obsahu projevené vůle nelze zahrnout pouze skutečnosti výslovně uvedené v příslušném rozhodnutí; je-li vůle ve vztahu ke konkrétní skutečnosti projevena natolik dostatečně a způsobem nevyvolávajícím pochybnost o tom, co příslušný orgán územního

samosprávného celku měl v úmyslu projednat a schválit, lze v rámci a v intencích již vytvořené vůle dále jednat, aniž by příslušné jednání bylo výslovně schváleno.

39. Zdejší soud nemá těchto závěrů co vytknout, přičemž žalovaný také správně odkázal na náleze Ústavního soudu ze dne 25.8.2015, sp. zn. I. ÚS 2574/14. Z uvedeného nálezu Ústavního soudu plyne, že „...ze zákona je beze zbytku mezi zastupitelstvo obce a radu obce rozděleno oprávnění rozhodovat o samotných právních úkonech, tedy o tom, zda a případně jaký právní úkon obec učiní, a to minimálně v jejich podstatných náležitostech. Pokud však jde o sjednávání jejich dalších podrobností, které nebyly specifikovány v předchozím rozhodnutí zastupitelstva obce či rady obce, lze za určitých okolností připustit, aby tak učinil starosta v rámci následné negociace s další smluvní stranou, bez předchozího schválení zastupitelstvem, případně radou obce. Přitom je třeba v souladu s ústavním principem samosprávy zvažovat na straně jedné ochranu majetku obce před excesem jednotlivce a na straně druhé možnost efektivního a relativně pružného jednání obce coby účastníka (dynamických) soukromoprávních vztahů. Lze tedy shrnout, že jak vyplývá z rozhodovací praxe Ústavního soudu, starosta obce nemůže sám vytvářet vůli obce, to přísluší výhradně zastupitelstvu obce či radě obce. Pokud však již vůle obce v zásadních bodech vytvořena byla, je starosta oprávněn jednat v intencích takto vytvořené vůle [náleze [sp. zn. II. ÚS 87/04](#) ze dne 6. 4. 2005 (N 75/37 SbNU 63)]. Takovéto jednání zahrnuje též sjednání smluvní pokuty výlučně ve prospěch obce, pokud je tak zajišťováno splnění účelu právního jednání obce (smlouvy) vyjádřeného v rozhodnutí příslušného orgánu obce (zastupitelstva obce či rady obce). Opačný závěr, o neplatnosti takového jednání starosty, by byl rozporný s ústavně zaručeným právem obce na samosprávu dle čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky.“. Přestože se uvedený náleze Ústavního soudu netýkal přímo rozhodování zastupitelstva obce o vstupu obce do svazku obcí, tak prezentované závěry podle zdejšího soudu lze vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.
40. Pokud žalobce tvrdí, že dle výkladu žalovaného by postačovalo, aby zastupitelstvo obecně rozhodlo o vstupu obce do nějakého svazku a příslušný delegát obce by poté mohl podle svého vlastního volního uvážení svoji obec zavázat povinností převést svazku obcí nemovitý majetek, tak takový závěr z argumentace žalovaného dovést nelze, ostatně z jednání zastupitelstva žalobce dne 18.3.1993 plyne, že přítomní zastupitelé byli obeznámeni s historií řízení a řešení problému vodního hospodářství v dotčeném regionu a s tím, jaké rozdíly a možné důsledky se pojí se situací, kdy žalobce do svazku obcí vstoupí, a kdy nikoliv. Uvedené plyne i ze zápisu ze zasedání zastupitelstva konaného dne 24.4.1992, bodu 2 písm. a), podle něhož „Starosta obce podal zprávu vyplývající z činnosti obecního úřadu, komisi a z pracovních jednání obecního zastupitelstva. a/ v rámci privatizace JmVaK doporučilo obecní zastupitelstvo pro Černou Horu variantu, ve které vodovod včetně zdroje a kanalizace bude majetkem obce. Pro účel hospodaření se obec sdruží s dalšími obcemi nebo si služby nechá zajistit některou společností nebo firmou...Obecní zastupitelstvo zprávu starosty přijalo a schválilo přednesené návrhy devíti hlasy.“.
41. Pokud žalobce uvádí, že v rozporu s obsahem uvedeného zápisu z jednání zastupitelstva žalobce dne 18.3.1993 nebyla vytvořena akciová společnost, která by vlastnila všechny zdroje a úpravny vody včetně rozvodu, celou kanalizační síť včetně čističky odpadních vod a zajišťovala komplexní servis, a že se obce nikdy v minulosti nesdružily do žádné jiné společnosti ani v ní nehospodařily a nikdy nehospodařily společně, tak ani v takovém případě by nebylo možné dovozovat, že nebyla dostatečně projevována vůle bez pochyb o tom, co tento orgán žalobce měl v úmyslu schválit, tedy vstup do svazku obcí a jeho účel.

42. Zdejší soud nadto upozorňuje, že pakliže se žalobce od založení svazku obcí v roce 1993 až do roku 2015 jako člen choval a nikdy své členství nezpochybňoval, vykonával své povinnosti a uplatňoval práva vyplývající ze zakladatelské smlouvy a stanov (tyto skutečnosti ostatně žalobce žádným způsobem nezpochybňuje), přičemž musel být zcela jistě srozuměn s právy a povinnostmi členů a s povahou a účelem svazku obcí, nelze ani z toho dovozovat, že by žalobce neměl vůli do osoby na řízení zúčastněné vstoupit, bez ohledu to, zda zastupitelstvo schválilo celý text smlouvy o jejím založení včetně stanov.
43. Pokud žalobce argumentuje tak, že o majetkoprávních úkonech obce rozhoduje v souladu s § 36a zákona č. 367/1990 Sb. obecní zastupitelstvo na svých veřejných zasedáních, přičemž smlouva o založení svazku obcí a stanov, o nichž zastupitelstvo žalobce nerozhodovalo, obsahovaly povinnosti členské obce vůči svazku obcí ve vztahu k nemovitému majetku, tak podle zdejšího soudu je v tomto směru zcela dostačující, že zastupitelstvo žalobce rozhodlo o vstupu žalobce do svazku obcí, přičemž na jednání zastupitelstva dne 18.3.1993, jak plyne z příslušného zápisu (bod 20 tohoto rozsudku), byli přítomni zastupitelé zjevně obeznámeni s důsledky vstupu žalobce do osoby zúčastněné na řízení. O tom, že žalobce byl srozuměn s tím, jaká byla následná podoba práv a povinností žalobce po vstupu do svazku obcí, svědčí již to, že žalobce nikdy své členství nezpochybňoval. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani to, zda následně svazek obcí skutečně vlastnil „76 % akcií vodárenské společnosti, která vznikne privatizací JmVaKu“ (tento záměr plyne mj. ze zápisu z jednání zastupitelstva dne 18.3.1993).
44. Zdejší soud nadto považuje za správné závěry žalovaného o tom, že pokud se na zakladatelské smlouvě u podpisu osoby jednající za žalobce nachází kulaté razítko obce, lze předpokládat, že zakladatelskou smlouvu podepsala osoba k tomu oprávněná, přičemž podpis smlouvy nebyl dosud nikým zpochybněn.
45. Namítá-li dále žalobce, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, když žalovaný na straně 41 napadeného rozhodnutí uvádí, že „Rozhodnutí zastupitelstva o členství obce ve svazku zahrnovala rozhodnutí (schválení) smlouvy o vytvoření svazku obcí a textu stanov (srov. k tomu § 20i odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb.“, ale zároveň konstatuje, že § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb. nevyžadoval, aby zastupitelstvo schválilo celý text smlouvy či stanov, ale bylo dostačující, pokud příslušným usnesením vyjádřilo vůli být členem svazku obcí, tak citované tvrzení uvedené na straně 41 napadeného rozhodnutí, že „Rozhodnutí zastupitelstva o členství obce ve svazku zahrnovala rozhodnutí (schválení) smlouvy o vytvoření svazku obcí a textu stanov (srov. k tomu § 20i odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb.)“ žalovaný dovodil mj. v souvislosti s právní úpravou obsaženou v zákoně č. 128/2000 Sb., přičemž toto tvrzení převzal z odborné literatury (žalovaný k tomu odkazuje na Vedral, J., Váňa, L., Břeň, J., Pšenička, S. *Zákon o obcích (obecní zřízení). Komentář. 1. Vydání. Praha: C.H. Beck, 2008, s. 293*). Následně žalovaný provedl srovnání právní úpravy obsažené v zákoně č. 128/2000 Sb. a v zákoně č. 367/1990 Sb., přičemž dospěl k závěru, že § 36 odst. 1 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb. nevyžadoval, aby zastupitelstvo schválilo celý text smlouvy či stanov, ale bylo dostačující, pokud příslušným usnesením vyjádřilo vůli být členem svazku obcí. Zdejší soud již přitom výše zdůvodnil, proč uvedený závěr považuje za správný. Z tohoto důvodu nepovažuje zdejší soud za případný ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3.7.2009, sp. zn. 26 Cdo 3479/2007, z něhož cituje žalobce tak, že „Učinil-li starosta městské části právní úkon směřující k „ukončení nájmu“ nemovitostí, aniž tomu předcházelo rozhodnutí místní rady o ukončení nájemní smlouvy, jde o absolutně neplatný právní úkon podle § 39 obč. zák. pro

rozpor se zákonem; oprávnění rozhodovat o skončení nájemní smlouvy bylo vyhrazeno místní radě a teprve poté byl starosta oprávněn smlouvu jménem městské části uzavřít. Okolnost, že místní rada posléze vzala starostou učiněný úkon na vědomí, nemůže mít na učiněný závěr vliv, neboť starosta nebyl sám oprávněn vůli obce (veřejnoprávní korporace) tvořit, nýbrž pouze místní radou již vytvořenou vůli projevit navenek. Dodatečný souhlas obecní rady (resp. rady městské části) s dáním výpovědi z nájmu bytu, nemůže zhojit absolutní neplatnost tohoto právního úkonu ve smyslu § 39 obč. zák., jež působí ex tunc, neboť absolutně neplatný právní úkon nemůže být konvalidován. Nelze se proto ani ztotožnit s názorem, že je-li výpověď z nájmu, kterou dal v zastoupení města (mandanta) správce bytového fondu (mandatář) bez předchozího rozhodnutí pronajímatele, dodatečným usnesením městské rady schválena, dochází tím k ratihabici právního úkonu s účinky ex tunc...“; v projednávaném případě podle zdejšího soudu nelze hovořit o absolutně neplatném právním úkonu ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb. (ve vztahu k podpisu smlouvy o založení osoby zúčastněné na řízení včetně stanov), neboť, jak již bylo výše uvedeno, ze zákona č. 367/1990 Sb. ani zákona č. 40/1964 Sb. neplyne požadavek, aby zastupitelstvo obce schválilo celý text smlouvy a stanov.

46. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaný v rozhodnutí ze dne 17.9.2015, č.j. MV-101437-4/ODK-2015, které se podle žalobce týkalo typově stejné věci, uvedl, že „Z hlediska zákona č. 367/1990 Sb. platilo, že zastupitelstvo obce v rámci své vyhrazené pravomoci dle § 36 odst. 1 písm. l) rozhodovalo o členství obce ve svazku a o vystoupení z tohoto svazku, o účasti obce v mezinárodních sdruženích místních orgánů a o členství obce v právnických osobách s mezinárodním prvkem. Rozhodnutí zastupitelstva o členství obce ve svazku zahrnovala rozhodnutí (schválení) smlouvy o vytvoření svazku obcí a textu stanov (srov. k tomu § 20i odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb.).“ Zdejší soud uvádí, že přestože se žalovaný rozhodnutím ze dne 17.9.2015, č.j. MV-101437-4/ODK-2015, na které žalobce odkazoval v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v napadeném rozhodnutí nezabýval, nemá tato skutečnost za následek nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí; v tomto směru je dostačující, pokud správní orgány prezentovaly názor odlišný od názoru žalobce a ten přesvědčivým způsobem zdůvodnily. Ani v případě, že by žalovaný v žalobcem uváděném správním rozhodnutí zaujal odlišný názor od názoru uvedeného v nyní projednávané věci, tak s odkazem na jediné správní rozhodnutí nelze dovozovat správní praxi, od které by nebylo možné se odchýlit a které by se bylo možno legitimně dovolávat i v nyní posuzované věci.
47. Pokud žalobce uvádí, že prvostupňový orgán implicitně presumoval (a žalovaný s tím vyjádřil souhlas), že žalobce vstoupil do práv a povinností člena osoby zúčastněné na řízení upravených zakladatelskou smlouvou a stanovami až následně, praktickým konzumováním (výkonem) práv a povinností člena osoby zúčastněné na řízení, tak podle zdejšího soudu takový závěr z argumentace správních orgánů neplyne; žalobce vstoupil do práv a povinností člena osoby zúčastněné na řízení tím, že se stal jejím členem v okamžiku, kdy tato vznikla, přičemž tomu předcházel podpis zakladatelské smlouvy a stanov oprávněným zástupcem žalobce.
48. Stejně tak není případná argumentace, že správní orgány nevysvětlily, zda považují za možné, aby se obec stala členem svazku obcí bez toho, že by se na ni vztahovaly stanovy svazku obcí; správní orgány nedovodily, že by se žalobce stal členem svazku obcí přesto, že se na něj smlouva a stanovy nevztahovaly. Proto nelze ani tvrdit, že by byly správní orgány povinny vysvětlit, jak dlouhou dobu konzumování (výkonu) práv a povinností člena svazku obcí považují za dostatečně dlouhou.

49. Pokud žalobce namítá, že se správní orgány nevypořádaly s otázkou, zda v režimu zákona č. 40/1964 Sb. bylo právně možné vydržet práva a povinnosti členství v právnické osobě a zda v režimu zákona č. 367/1990 Sb. bylo právně možné sanovat absenci usnesení zastupitelstva v rámci jeho výhradní působnosti vydržením práv a povinností, a konečně zda bylo v režimu zákona č. 40/1964 Sb. právně možné vydržet práva a povinnosti spojená se členstvím ve svazku obcí, která se nerealizují v průběhu takového členství, ale až po jeho ukončení (tj. práva a povinnosti spojené s vypořádáním obce a svazkem obcí), tak, jak poukázal žalovaný na straně 50 napadeného rozhodnutí, správní orgány ve svých rozhodnutích nehovoří o vydržení členství v osobě zúčastněné na řízení a s tímto institutem blíže nepracují, nýbrž toliko poukazují na obecné právní závěry a principy rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3.2.2005, sp. zn. 22 Cdo 1400/2004; žalovaný na straně 48 napadeného rozhodnutí (stejně jako prvostupňový orgán na straně 13 svého rozhodnutí) na podporu argumentace, že pokud u podpisu osoby jednající za žalobce se nachází kulaté razítko obce, lze předpokládat, že zakladatelskou smlouvu podepsala osoba k tomu oprávněná, přičemž tak lze usuzovat i ze skutečnosti, že podpis smlouvy dosud nebyl zpochybněn a dosavadní stav rozporován, odkázal na uvedený rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3.2.2005, sp. zn. 22 Cdo 1400/2004, podle něhož *„extenzivním přístupem nelze zpochybňovat či otevírat záležitosti, které před mnoha lety založily právní vztahy. Ve sporech, v nichž časový odstup od rozhodných skutečností podstatně překračuje i vydržecí lhůty nebo lhůty skartační, je požadavek dokládat existenci právních úkonů, k nimž nebylo třeba ani písemné formy a k nimž pravidelně, resp. obvykle, docházelo, nepatřičný, obdobně jako je tomu (v jiných případech) při zpochybňování správnosti správního rozhodnutí včetně správnosti postupu správního orgánu v řízení, které jeho rozhodnutí předcházelo (zde v případě pochybností platí zásada presumpce správnosti správního aktu.“*. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgány nedovodily, že by žalobce vydržel práva a povinnosti člena osoby zúčastněné na řízení, není zjevné, z jakého důvodu by se měly dále zabývat argumentací, proč není nutná dobrá víra žalobce v existenci takových práv a povinností.
50. Jelikož správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily, že se žalobce stal členem svazku obcí dne 20.4.1993 (a jeho členství trvalo až do dne 31.12.2015), aniž by bylo nezbytné, aby zastupitelstvo žalobce výslovně schválilo vedle vstupu do svazku obcí též obsah smlouvy a stanov, nebylo za těchto okolností nutné, aby se zabývaly otázkou, zda bylo právně možné „sanovat“ absenci usnesení zastupitelstva „dlouhodobým praktikováním“ určitého okruhu práv a povinností a zda lze „dlouhodobým praktikováním“ nabyt i nepraktikovaná práva a povinnosti“ spojená s vypořádáním členské obce vystupující ze svazku obcí.
51. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s rozsáhlou právní argumentací žalobce, tak správní řízení tvoří jeden celek a je přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry prvostupňového orgánu a případně nahradil nedostatky odůvodnění jeho rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2018, č.j. 7 As 187/2018-30). Podle zdejšího soudu napadené rozhodnutí nevykazuje vady, pro které by je bylo třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, když obsahuje skutkovou argumentaci i hodnotící úvahy, na základě kterých žalovaný rozhodoval; z napadeného rozhodnutí, ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, plyne, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné okolnosti a jak je následně právně posoudil. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak obsahují dostatečnou odpověď na argumenty žalobce.

52. Pokud žalobce v replice k vyjádření žalovaného odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.2.2018, č.j. 10 As 258/2017-176, tak v něm Nejvyšší správní soud dovodil, že smlouva o založení dobrovolného svazku obcí uzavřená dle § 20a zákona č. 367/1990 Sb., jejímž předmětem činnosti bylo zabezpečení zásobování pitnou vodou a čištění odpadních vod, je smlouvou veřejnoprávní, přičemž o nárocích z takové smlouvy je oprávněn rozhodnout správní orgán dle § 141 správního řádu, kdy mezi takové nároky patří i nároky vyplývající ze stanov svazku, jakož i založené valnou hromadou svazku. Neplyne z něj však závěr, že by v režimu zákona č. 367/1990 Sb. bylo pro vznik členství obce ve svazku obcí nutné, aby zastupitelstvo obce schvalovalo smlouvu o založení svazku obcí včetně stanov.
53. Pokud je smlouva o založení dobrovolného svazku obcí smlouvou veřejnoprávní a správní orgán je oprávněn rozhodovat o nárocích z takové smlouvy, tak i z tohoto důvodu nelze podle zdejšího soudu souhlasit s názorem osoby zúčastněné na řízení, že prvostupňový orgán nebyl oprávněn v řízení vedeném podle § 142 správního řádu rozhodovat, zda a kdy se stal žalobce členem svazku obcí. S otázkou, zda byl v dané věci příslušným orgánem prvostupňový orgán a zda byl oprávněn rozhodnout v řízení podle § 142 správního řádu, se pak podrobným způsobem vypořádal žalovaný na stranách 34 až 38 napadeného rozhodnutí, na něž zdejší soud v podrobnostech odkazuje.
54. Zdejší soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

55. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
56. Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. února 2020

David Raus v.r.
předseda senátu